

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a 6-a după Rusalii

Marti, 6 august: Schimbarea la Față

Stelei celei izvorătoare din Dumnezeu Te-ai asemănat prin strălucirea negrăită a Preacuratului Tău Trup, Dătătorule de Lumină, Doamne, când, apropiindu-Te de ucenicii Tăi care dormeau, ai înălțat Tatălui Tău, pe înălțimea muntelui, rugăciunea Ta de împăcare. Atunci s-a luminat Fața Ta ca soarele și îmbrăcămintea s-a făcut mai albă decât zăpada. Apostolii, trezindu-se, au văzut slava Ta, a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr, și stând cu frică Ți-au cântat: Aliluia!

Condacul al 5-lea, Acatistul Schimbării la Față a Domnului nostru Iisus Hristos

**Evanghelia duminicii
Vindecarea slăbănogului
din Capernaum
Ev. Matei 9, 1-8**

În vremea aceea, intrând în corabie, Iisus a trecut marea și a venit în cetatea Sa. Și, iată, I-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale! Dar unii dintre cărturari ziceau în sinea lor: Acesta hulește. Și Iisus, știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre? Ce este mai lesne? A zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Ridică-te și umblă? Dar, ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Ridică-te, ia-ți patul și mergi la casa ta. Și ridicându-se, s-a dus la casa lui. Iar mulțimile, văzând acestea, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Care dă oamenilor asemenea putere.

doxologia.ro

**Viața în Hristos trece pe la „poarta”
apropelui nostru**

Cum pot să mă mântuiesc?” Este o întrebare firească a omului care este în căutare și vrea să se apropie de Dumnezeu, pusă din vremurile de demult până astăzi. Se mai poate întreba și în ce constă această mântuire? În practica religioasă de astăzi și-a făcut loc parcă tot mai mult, ideea de mântuire individualistă, de o relație personală cu Dumnezeu care nu include pe cei din jur, sau Biserica. Unei astfel de orientări i-ar putea oferi răspuns fragmentul evanghelic ce se citește în cadrul Sfintei Liturghii din această duminică, a șasea după Rusalii. “Cel bolnav, slăbănogul, este adus de către oamenii cetății la Iisus, pentru a fi tămăduit. Domnul îl vindecă sufletește și trupește “pentru credința lor”, adică nu doar a slăbănogului, ci a comunității întregi, pentru eforturile și iubirea lor, fără de care el nu s-ar fi aflat în fața Tămăduitorului.

(continuare în pagina a treia)

Viața în Hristos trece pe la „poarta” aproapelui nostru

Referitor la perspectiva mântuirii izolate, răspunsul îl găsim în Evanghelie, ni-L dă tot Domnul Hristos când, întrebând care este cea mai mare poruncă din Lege, cuprinde într-o singură propoziție sinteza mântuirii omului: “Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22,37-39). Porunca de a iubi aproapele este considerată la fel ca și cea de a iubi pe Dumnezeu, iar Sf. Ap. Ioan afirmă aceasta în epistola sa: “cine iubește pe Dumnezeu să iubească și pe fratele său.” (1 Ioan 4,21) Observăm deci că relația noastră personală cu Dumnezeu se măsoară prin relația care avem noi cu aproapele nostru, iubirea noastră față de el.

Din acest motiv spune și Sf. Antonie cel Mare: “Viața și moartea mea depind de ceilalți, căci, dacă l-am câștigat pe aproapele meu, L-am câștigat pe Dumnezeu.” Nu există relație cu Dumnezeu separată de aceea cu aproapele, care este făcut după chipul Domnului. Amintiți-vă de ce a spus Mântuitorul: “întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut.” (Matei 25,40) Asta este pe ce se va baza judecata de apoi: atitudinea noastră față de aproapele nostru, care la rândul ei este atitudinea noastră față de Dumnezeu însuși. Mântuirea, deci, presupune să trăiești, în

Cuviosul Pavel Sihastrul, duhovnicul Sfintei Teodora de la Sihla (a doua jumătate a secolului XVII)

Acest părinte minunat și sfânt a fost duhovnic de taină al **Cuvioasei Teodora de la Sihla**. El s-a nevoit mai întâi în obștea Schitului Sihăstria, în a doua jumătate a secolului XVII, și era tuturor sihaștrilor sfetnic și părinte duhovnicesc. Apoi, sosind în schit fericita Teodora și dorind viață pustnicească, Cuviosul Pavel a dus-o, cu porunca egumenului, în Munții Sihlei și a așezat-o într-o colibă părăsită. Acolo o împărtașea bătrânul în taină cu Trupul și Sângele lui Hristos și îi aducea pesmeți pentru hrană.

Mai târziu, râvnind vieții marilor părinți, ieroschimonahul Pavel s-a retras și el la pustie, în pădurile seculare dintre Sihla și Râpa lui Coroi. Aici este un loc tănuit și binecuvântat de Dumnezeu, unde s-au nevoit cei mai mari sihaștri din Munții Sihlei. Și nimeni, afară de cei aleși și iubiți de Duhul Sfânt, nu putea să vadă pe acești cuvioși, nici să le descopere bordeiele lor.

În acest loc pustnicesc s-a nevoit Cuviosul Pavel mai mult de zece ani, în **neștiute osteneți și bucurii duhovnicesci**. În jurul său se nevoiau zeci de sihaștri iubitori de Hristos și toți îl aveau de părinte duhovnicesc, căci era plin de darul Duhului Sfânt, înțelept în cuvânt și înaintevăzător. Apoi, bineplăcând lui Dumnezeu și ajungând la măsura părinților de demult, și-a dat sufletul în mâinile Domnului, pe când stătea la rugăciune sub o stâncă. Timp de **peste două secole, osemintele sale au zăcut acolo, neafiate de nimeni**. Iar în vara anului 1930, la

comuniune cu Dumnezeu și cu toți cei ce poartă chipul Lui.

Să luăm exemplul de la sfinți! Aceștia, fiind aproape de Dumnezeu, doreau și se rugau pentru mântuirea tuturor. Atât de multă iubire aveau pentru frații lor căci erau dispuși să renunțe la propria mântuire pentru ceilalți! “Căci așa fi dorit să fiu eu însumi anatema de la Hristos pentru frații mei” spune Sf. Pavel. (Romani 9,3) Dacă este greu să fi dispus să renunți la plăceri lumești pentru alții, cu cât mai greu oare este să fi dispus să lași viață veșnică pentru ei? Asta este dragostea la care suntem chemați și pe care trebuie să o arătăm, nu doar pentru rude și prieteni, ci și pentru vrăjmași și “păcătoși”.

Mila față de cei care de multe ori ne par “răi”, “nevrednici”, sau ne supără, ne enervează, ne înjosesc și ne rănesc, aceasta este mântuitoare. Părintele Emilianos Simonopetritul spune că “nimeni nu poate deveni sfânt fără a avea oameni în jurul lui, care să îl enervezi în continuu cu comportamentul lor.” Prin aceștia învățăm răbdarea și smerenia, iubire desăvârșită, asemându-ne lui Hristos. Pe aceștia trebuie să îi aducem în fața Tămăduitorului, împreună cu toată lumea, pentru mântuirea lor și a noastră; la fel și ei pe noi. După cum spune Sf. Ioan Gură de Aur, “dacă nu vom afla pe Hristos în cerșetorul din fața Bisericii, nu Îl vom afla nici în Potir.”

Tudor Cifor

20 iulie, sfintele sale moaște s-au descoperit prin minune unui ierodiacon iubitor de Hristos, anume Cristofor, cu metania din Mănăstirea Frăsinei, ce se liniștea în pădurile Schitului Sihla. Căci, întorcându-se de la schit și adormind puțin pe cale, i s-a arătat în vis Cuviosul Pavel, îmbrăcat în rasă de șiac, cu barba albă, cu părul lung și cu fața luminată. Apoi, cu voce blândă, i-a zis:

„Părinte Cristofor, mergi la dreapta o sută de pași și vei găsi acolo, sub stâncă, alături de tulpina unui brad, trupul meu neîngropat, al smeritului Pavel ieroschimonahul, care m-am nevoit cândva în pădurile acestea. Osemintele mele să le îngropi acolo sub pământ, iar craniul să-l porți de binecuvântare cu sfinția ta în toată viața!”

Apoi, cuviosul făcându-se nevăzut, ierodiaconul Cristofor i-a aflat cinstitele moaște sub o pânză de păianjen la locul arătat. Erau galbene și răspândeau bună mireasmă. Deci, sărutându-le și făcând rugăciuni, le-a îngropat acolo, iar sfântul său cap l-a luat cu sine la chilie. Mai târziu a coborât cu acest prețios odor în Mănăstirea Sihăstria. Îl purta într-o traistă însemnată cu chipul Sfintei Cruci. Deci, spunând egumenului taina, l-a așezat în altar pe Sfânta Masă și a slujit trei zile Sfânta Liturghie. Apoi, sărutând tot soborul acel sfânt cap al Cuviosului Pavel, ierodiaconul Cristofor s-a întors la pustie și nu l-a mai întâlnit nimeni până astăzi.

„Cât de minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeuul Părinților noștri!”

(sursa: doxologia.ro, **Arhimandritul Ioanichie Bălan, Patericul românesc**, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 231-232)

Schimbarea la Față a Domnului, anticipare a biruinței morții prin Înviere

Cea mai tainică, profundă și luminoasă minune din viața pământească a Mântuitorului Iisus Hristos, pe Muntele Tabor din Galileea, se petrece la câteva zile după răspunsul primit la întrebarea adresată Apostolilor: „Cine spun oamenii că sunt Eu?” (Matei 16,13).

Pe rând, Apostolii au exprimat care este părerea oamenilor, mulți Îl confundau cu Ilie, Ieremia sau vreun alt profet. „Dar vor cine ziceți că sunt?” (Matei 16, 15).

La această întrebare directă a Domnului, ca în alte împrejurări, Petru dă un răspuns hotărâtor: „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu Celui viu” (Matei 16, 16). Pentru o fărâmbă de clipă, răscumpărarea omenirii a atârnat de mărturisirea apostolică prin acest moment culminant, plin de entuziasm, petrecut sub inspirația și menirea harului dumnezeiesc.

Prin cuvintele acestea, vorbind în numele celor 12 Apostoli, din experiența anilor petrecuți alături de Hristos, din învățăturile și minunile Sale, corelate cu nădejdea mesianică, conform căreia cele prezise de proroci se împlinesc, sub înrâurirea Duhului Sfânt, Petru a făcut ca omul să dea un răspuns afirmativ la chemarea Creatorului său. Biserica, a cărei întemeiere o vestește acum Iisus, pe lângă puterea veșnică și iertătoare, va avea și o dimensiune umană. Pentru ca Biserica în care se împletește dumnezeiescul cu omenescul să fi luat ființă, era necesar ca un pământean să mărturisească marea taină, aceea de participare în comun a oamenilor la viața lui Dumnezeu. După cele întâmplate, Iisus începe să procească despre sfârșitul Său tragic, al trădării, părăsirii, morții și îngropării.

Aceste cuvinte profetice l-au zdruncinat pe Petru, care, luându-L pe Iisus deoparte, L-a dojenit: „Fie-Ți milă de Tine, să nu Ți se întâmple aceasta” (Matei 16, 22). Intervenția lui Petru provoacă o izbucnire neașteptată de violentă, fiind respinsă cu grele cuvinte, cum nu se petrecuse niciodată: „Mergi înapoia Mea, satano! Nu cugeți cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor” (Matei 16, 23).

În spatele acestor cuvinte grele se oglindește teama că cele afirmate de Petru ar putea îngreuna și încerca să-L abată de la calea crucii. Acest sfat dat de Petru lui Iisus se pare că, de această dată, i-a fost indus de diavol, care urmărea zădărnicierea jertfei lui Hristos și a mântuirii omenirii. În prima ipostază, Petru vorbise luminat de har, în a doua rostește cuvinte compătimitoare, care oglesc slăbiciunea omului lăsat în voia pornirilor lui naturale, care se împotrivesc morții și suferinței, chiar și când acestea au un sens izbăvitor. Din acest moment, timpul rămânerii și viețuirii Domnului printre Apostolii Săi se va scurta. De aceea, pentru a-i pregăti să trăiască acele dramatice momente, El adaugă: „Adevărat grăiesc vouă că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind întru putere” (Marcu 9, 1).

„Chipul feței Sale s-a făcut ca soarele, iar veșmintele Lui albe, ca lumina”

Conform mărturiei Sfântului Evanghelist Luca, trecând opt zile din ziua în care Domnul a rostit aceste cuvinte, a lăsat la poalele muntelui pe ceilalți apostoli,

luând cu El în munte, spre a se ruga în singurătate, pe Petru, Iacob și Ioan. Iar pe când se ruga Iisus, „chipul feței Sale s-a făcut ca soarele, iar veșmintele Lui albe, ca lumina” (Matei 17, 2). Din relatările Sfântului Luca, observăm că cei trei apostoli nu au putut rămâne treji, arătarea Slavei Domnului îi surprinde adormiți, iar Petru și ceilalți, îngreuiți de somn și „deșteptându-se, au văzut slava Lui” (Luca 9, 32). Nu cred că aici este vorba de oboseala trupeză, oboseală căreia omul nu-i poate opune rezistență, fiind cuprins de somn odihnitor. Apostolii au fost orbiți de strălucirea luminii dumnezeiești a Mântuitorului Iisus Hristos, de aceea ochii lor nu au fost capabili să-L privească în strălucirea dumnezeirii Lui, care nu vine din exteriorul persoanei Domnului întrupat, ci din firea Sa dumnezeiască, unită cu cea omenească, în persoana Cuvântului lui Dumnezeu întrupat. Mântuitorul Iisus Hristos S-a descoperit aici, pe munte, în măreția Sa dumnezeiască, anticipând biruința morții omenirii prin Crucea răstignirii Sale, când trupul Său va deveni nesupus prefacerii și schimbării pentru totdeauna. Minunea aceasta mare a transfigurării reprezintă ușa deschisă spre lumea cea veșnică și o treaptă pe calea revenirii Fiului lui Dumnezeu, Cel întrupat și devenit Om, la dreapta lui Dumnezeu-Tatăl. Numai după ce Domnul va suferi și îndura nedreapta moarte prin răstignire, Își va recăpăta veșnica slavă pe care a avut-o de-a dreapta lui Dumnezeu-Tatăl Cel ceresc mai înainte de crearea lumii, dobândind privilegiul de a ridica firea omenească asumată prin întruparea Sa pe tronul veșnic al lui Dumnezeu.

Minunea Schimbării la Față în singurătatea muntelui, de unde privind se văd câmpiile fertile ale Galileei, a fost o anticipare a Învierii Lui din morți, având scopul de a deschide ochii Apostolilor să privească chipul Său veșnic și nemuritor, plin de slavă dumnezeiască, scăldat de lumina lină a veșniciei celei nepieritoare, fiind și o aromă a transfigurării finale a lumii, ce se va împlini la sfârșitul istoriei ei, care va deveni un „cer nou și un pământ nou” (Apocalipsa 21, 1).

Această minune tainică a avut loc pentru a încuraja pe cei trei apostoli, mai ales atunci când Îl vor vedea răstignit pe cruce, de aceea Biserica preamărește marea sărbătoare prin cuvintele imnografului: „În munte Te-ai schimbat la Față, Hristoase Dumnezeule, și pe cât au putut ucenicii Tăi au văzut slava Ta, pentru ca atunci când Te vor vedea răstignit, să înțeleagă Pătımirea Ta cea de bunăvoie și să propovăduiască lumii că Tu ești cu adevărat raza Tatălui” (Condacul de la Schimbarea la Față a Domnului, Mineiul pe August).

Mai târziu, după Înviere, când Apostolii, prin lucrarea Duhului Sfânt, vor aduce popoarele în lumina cunoștinței și a dreptei credințe mântuitoare, Apostolul Petru își va reaminti, dând mărturie despre marea minune: „Pentru că noi v-am adus la cunoștință puterea Domnului nostru Iisus Hristos și venirea Lui, nu luându-ne după basme, ci fiindcă am văzut slava Lui cu ochii noștri, căci El a primit de la Dumnezeu-Tatăl cinste și slavă atunci când, din înălțimea slavei, un glas ca acesta a venit către El: Acesta este Fiul Meu Cel iubit în Care am binevoit, și acest glas noi l-am auzit pogorându-se din cer, pe când eram cu Domnul în muntele cel sfânt” (2 Petru 1, 16-18).

Sursa: ziarullumina.ro

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (Coordonator principal)

Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900 697

Voluntari:

*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei

*Administratori site parohie/pagină facebook:

Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei

* Alte activități: Paul Sârbu, Irina Coman, Valentin Burlacu

www.parohiatomacozma.ro,

parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO95 BTRL RONC RT06 6735 6201, Banca Transilvania, CIF: 11198095.

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

• **Duminică, 4 august,**

- 8.00 Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie
- 18.00 Paraclisul Maicii Domnului

• **Luni, 5 august,**

- 18.00 Slujba Vecerniei

• **Marti, 6 august,**

- 8.00 Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie

• **Miercuri, 7 august,**

- 18.00 Paraclisul Maicii Domnului

• **Joi, 8 august,**

- 18.00 Paraclisul Maicii Domnului

• **Vineri, 9 august,**

- 18:00 Slujba Agheasmei și Taina Sf. Maslu; citirea pomelnicelor care se poartă la biserica noastră

• **Sâmbătă, 10 august,**

- 07:00 Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, urmată de Pomenirea morților
- 18:00 Slujba Vecerniei

În fiecare seară, după Slujba oficiată în Biserică, Taina Spovedaniei

Lampa

„A fost odată un medic foarte priceput și dedicat. Datorită lui, mii de oameni care erau la un pas de moarte au fost vindecați.

Îată că într-o zi Moartea a apărut în fața lui și i-a spus:

– Uite ce se întâmplă, ești într-adevăr un doctor foarte bun, dar salvând atât de mulți oameni de la moarte, deranjezi echilibrul din lume. Îți propun ceva.

De astăzi, când te duci la un bolnav să îl tratezi, vei vedea o lampă lângă capul lui.

Prin flacăra din lampă vei ști dacă persoana respectivă trebuie să moară sau dacă mai are zile pe acest pământ.

Dacă focul este slab și pare că se stinge, acesta va fi un semn că trebuie să-l lași pe om în seama mea.

Dacă focul arde puternic, înseamnă că îl poți vindeca.

Drept garanție a acordului nostru, îți voi lăsa propria lampă. Ține-o lângă tine ca să vezi cât va dura propria ta viață.

Ăcestea fiind spuse, Moartea a dispărut.

Într-o zi, la scurt timp după acea întâmplare, l-au chemat pe medic pentru a salva un nou-născut grav bolnav.

Când a intrat, a văzut o lampă lângă capul copilului, în care pâlpâia un foc slab, abia vizibil.

Doctorul s-a gândit la acord, dar i-a părut atât de rău pentru mamă și pentru viața copilului încât a luat niște ulei din propria lampă și l-a turnat în lampa copilului, astfel mărinz flacăra.

A salvat copilul, l-a îngrijit și a plecat.

A doua zi a mers la o colibă unde locuia o familie săracă, dar numeroasă.

Mama era pe patul de moarte iar cei șapte copii ai ei stăteau triști în jurul ei.

Flacăra din lampa femeii era atât de slabă încât s-ar fi putut stinge în orice moment.

De asemenea, ca în cazul copilului, a turnat ulei din lampa lui în lampa ei.

Zi de zi, doctorul făcea la fel, nici măcar o dată nu a respectat acordul și de fiecare dată și-a mai luat puțin ulei din lampă pentru a-i salva pe alții.

A trecut un an și medicul s-a îmbolnăvit grav, iar când s-a uitat la flacăra vieții sale, a văzut că abia clipea.

Deodată, Moartea a apărut lângă el și i-a spus:

- M-ai înșelat, ai încălcat acordul nostru de fiecare dată, dar a venit și rândul tău. Astăzi am venit după tine.

Doctorul s-a trezit în lumea de dincolo, într-o sală imensă, unde erau așezate multe lămpi, aproape stinse ca a lui.

– Mai ai o singură șansă, spuse Moartea.

Pentru că tu ți-ai cruțat viața de dragul altora, se consideră că ai dreptul să torni la tine ulei din fiecare lampă pe care o vezi aici și să-ți continui viața încă mulți ani.

– Nu, nu vreau să profit de alții, scutură medicul din cap.

-În acest caz, nu mai am putere asupra ta, ai dovedit că ești special. Ești liber să trăiești, pentru că atunci când o persoană își dedică viața altora, este nemuritoare."

Lăcrămioara Litoiu

Poveste primită prin poșta electronică